

การศึกษาเจตคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในเรื่องการตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ

อัญทิการ์ โรงสะอาด

คำนำ

การเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม การแก้ปัญหาต่างๆ การตั้งคำถาม และการตอบคำถาม จะนำไปสู่การเรียนรู้ แต่ปัญหาที่ครูสอนภาษาอังกฤษมักประสบคือ จะทำอย่างไรให้ผู้เรียนต้องการมีส่วนร่วมคิดและตอบคำถามที่ครูถาม (Beebe, 1983; Lucas, 1984; White and Lightbown, 1984.) White กับ Lightbown (1984: 229) ได้เคยสังเกตการสอนชั้นเรียนภาษาอังกฤษและบันทึกไว้ว่าในชั้นเรียนที่มีคาบการสอน 50 นาที มีคำถามประมาณ 200 คำถามที่ครูผู้สอนถามแต่ผู้เรียนไม่ตอบ Tsui (1985: 17-19) ได้ศึกษาชั้นเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวจีนในฮ่องกงและพบว่าในชั้นเรียนส่วนใหญ่ ครูผู้สอนจะเป็นผู้พูดมากกว่า 80% ส่วนผู้เรียนแทบจะไม่เคยถามคำถามและไม่มีใครสมัครใจตอบคำถาม ทำให้ครูผู้สอนต้องถามคำถามซ้ำๆ กันหลายครั้ง ส่วน Wu (1991: 13) ได้วิเคราะห์การสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมในฮ่องกงจำนวน 4 ครั้ง และตั้งข้อสังเกตที่คล้ายคลึงกับ Tsui (1985) ที่ว่าไม่มีผู้เรียนคนใดกล้าถามหรือพูดขอคำอธิบายจากครูผู้สอนเลย บรรยายภาคในชั้นเรียนของผู้เรียนชาวจีนเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกับชั้นเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนชาวเอเชียมีขนบประเพณี วัฒนธรรมที่แตกต่างจากทางตะวันตก (Chaudron, 1988; Lucas, 1984; Sato, 1982) ผู้เรียนชาวตะวันออกจะได้รับการฝึกให้ฟังผู้ใหญ่ แต่ไม่ต้องพูดหรือแสดงความคิดเห็น และความเยียบอาจได้รับการตีความว่าเป็นการให้ความเคารพ ความยอมรับ หรือการใช้ความคิดไตร่ตรอง ดังมีสุภาษิตไทยบทหนึ่งที่กล่าวไว้ว่า “พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง” อีกประการหนึ่ง คือเรื่องของการถ่อมตน (maxim of modesty) ซึ่งเป็นวัฒนธรรมตะวันออก ทำให้ผู้เรียนชาวเอเชียส่วนใหญ่ไม่ต้องการตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียน เพราะไม่ต้องการอวดตนว่าเก่งกว่าผู้เรียนคนอื่นๆ นอกจากนี้ก็อาจเป็นเรื่องของความไม่ต้องการ “เสียหน้า” ถ้าคำตอบของตนไม่ถูกต้อง

Tsui (1985) ได้ทำวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาว่าเหตุใดผู้เรียนจีนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษจึงไม่ชอบตอบคำถามครูผู้สอน และได้สรุปรายงานจากมุมมองของครูผู้สอนว่ามีหลายปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหานี้ ได้แก่ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่ำ กลัวการตอบผิดและถูกเพื่อนเยาะเย้ย ครูผู้สอนไม่ใจเย็นอดทนรอคำตอบของผู้เรียนท่ามกลางความเงียบ ผู้สอนไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดอย่างเสมอภาคกัน และคำถามที่ซับซ้อนเกินไป ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดความเครียดในระหว่างเรียนและทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร จึงเห็นได้ว่าอุปสรรคที่สำคัญมากอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศก็คือความเครียด

ความเครียดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีความเครียดสูงเพราะตนเองยังใช้ภาษาได้ไม่ดี่นัก แต่จะต้องพูดให้ผู้อื่นได้ยินในชั้นเรียนถือซึ่งเป็นความเสี่ยงต่อการใช้ภาษาผิดทำให้เกิดความอับอายเสียหน้าและความภาคภูมิใจในตนเองลดลง (Allwright and Bailey, 1991) และทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมักเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นสำคัญ โดยลืมไปว่าการแก้ไขข้อผิดของผู้เรียนอยู่ตลอดเวลาเป็น “การประจานผู้เรียนในที่สาธารณะ” รูปแบบหนึ่ง (Allwright and Bailey, 1991) มีนักวิชาการหลายท่านที่มีความเห็นพ้องต้องกันว่า การพูดในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่เครียดเพราะ “มีความเสี่ยงสูงแต่ผลตอบแทนต่ำ” (high-risk, low-gain) (Horwitz และคณะ, 1986; Beebe, 1983) Horwitz และคณะ (1986: 127) ยังได้กล่าวเสริมอีกว่าความเครียดในการเรียนภาษาอังกฤษอาจเกิดจากสาเหตุสามประการ คือ ความกลัวในการสื่อสาร ความกังวลในเรื่องการทดสอบ และความกลัวในการถูกประเมินในแง่ลบโดยเฉพาะผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจในตนเอง

การที่ครูผู้สอนใจร้อนไม่สามารถอดทนรอคำตอบจากผู้เรียนท่ามกลางความเงียบได้นับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการเพิ่มความเครียดให้ผู้เรียน ผู้เรียนไม่สามารถตอบคำถามผู้สอนได้อย่างทันทีทันควัน เพราะผู้เรียนต้องการเวลาในการหาคำตอบและเรียบเรียงคำพูด การที่ครูผู้สอนไม่อดทนรอคำตอบ พยายามถามซ้ำหลายครั้ง ตอบให้เอง หรือถามผู้เรียนคนอื่นต่อไปทันทีเป็นการทำลายความภาคภูมิใจและความนับถือตนเอง (self-esteem) ของผู้เรียน เพราะผู้เรียนอาจรู้สึกตนเองล้มเหลวเสียตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มพยายามเลย (Heyde – Parsons, 1983)

ผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับต่ำมักมีความเครียดสูงในชั้นเรียน (Liu, 1989) แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงจะไม่มี ความเครียดเลย ผู้เรียนที่เก่งบางคนกลับมีความเครียดและต้องแกล้งใช้ภาษาให้ผิด เพื่อเพื่อนจะได้ไม่รู้สึกรว่า

อดทนเกินไป (Allwright กับ Bailey, 1991) และ Wong (1984 อ้างใน Wu, 1991:15) ก็ได้กล่าวถึงสภาพการณ์ดังกล่าวนี้กับผู้เรียนจีนในฮ่องกงว่า “ต้องพยายามไม่พูดให้คล่องและถูกต้องเกินไป และแม้ว่าจะรู้คำตอบก็ควรตอบคำถามให้ตะกุกตะกักบ้าง” เพื่อให้เพื่อนไม่รู้สึกตนเองเก่งเกินไป

จากการที่ได้ทราบถึงปัญหาที่ทำให้ผู้เรียนไม่ยอมตอบคำถามดังที่ได้ประมวลมาข้างต้น (Tsui, 1985) ก็มาถึงประเด็นที่ว่าครูผู้สอนจะแก้ปัญหานี้อย่างไร ในงานวิจัยของ Tsui (1985) ได้สรุปถึงกลยุทธ์สี่วิธีที่ครูผู้สอนในฮ่องกงรายงานว่าสามารถลดความตึงเครียดของบรรยากาศการเรียนการสอนและช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอนมากขึ้น อันได้แก่ การที่ครูผู้สอนให้เวลาผู้เรียนในการคิดคำตอบนานขึ้น ปรับปรุงวิธีตั้งคำถามเป็นคำถามแบบปลายเปิด พร้อมทั้งหลีกเลี่ยงคำถามที่ครูเองก็ไม่ได้ต้องการคำตอบจริงจัง และยอมรับคำตอบที่หลากหลายมากขึ้น ไม่ยึดว่าอะไรถูกหรือผิดเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ครูผู้สอนต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนมีการปรึกษาหารือกันในกลุ่มก่อนตอบคำถาม อีกประการหนึ่ง คือให้ผู้เรียนร่วมทำกิจกรรมที่เน้นเนื้อหา มากกว่ารูปแบบ ซึ่งในลักษณะนี้ ผู้เรียนจะไม่กลัวที่จะใช้ภาษาผิดและถูกครูผู้สอนแก้ ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมทำกิจกรรมกลุ่มของตนอย่างสนุกสนานเพื่อแข่งกับกลุ่มอื่นๆ ซึ่งในการแข่งขันนี้แม้จะมีความเครียดเกิดขึ้นบ้างก็ถือว่าเป็นความเครียดเชิงสร้างสรรค์ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่ท้าทายต่อไป (Bailey, 1983; Scovel, 1978; Kleinmann 1977) และประการสุดท้าย คือการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูและผู้เรียน โดยการให้ผู้เรียนได้ระบายถึงความรู้สึก ความเครียดและความกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของพวกเขา กระบวนการดังกล่าวนี้เป็นการสร้างความไว้วางใจต่อกันระหว่างครูกับศิษย์ (McCoy, 1997: 187) ทุกคนต่างเป็นหุ้นส่วนที่จะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนร่วมกัน (Crookall and Oxford, 1991: 144)

งานวิจัยของ Tsui (1985) ที่หยิบยกมาเป็นตัวอย่างนี้เป็นการศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาจากมุมมองของผู้สอนเป็นสำคัญโดยมิได้รวมถึงมุมมองของฝ่ายผู้เรียนจึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาทำนองเดียวกันนี้กับผู้เรียนชาวไทย โดยเน้นที่เจตคติฝ่ายผู้เรียนเป็นหลัก

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยที่ทำในอดีตในประเทศทางตะวันตกและในตะวันออก เช่น ในฮ่องกง ผู้วิจัยจึงสนใจทำวิจัยแบบสำรวจเรื่องนี้ขึ้นเพื่อ 1) ศึกษาเจตคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในเรื่องการตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ 2) ศึกษาสาเหตุที่ผู้เรียนไม่ชอบตอบคำถามในชั้นเรียนและ 3) ศึกษาปัจจัยที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบคำถามในชั้นเรียน

เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนพัฒนาคุณภาพของ คำถามและวิธีการถามให้มีประสิทธิภาพดีกว่าที่เป็นอยู่ อีกทั้งให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนและ ผู้เรียนมีมากขึ้นและผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงขึ้น

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรของงานวิจัยเรื่องนี้เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่ในระดับชั้น ปริญญาตรี ปีการศึกษา 2544 กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มตามความสะดวก (convenience sampling) โดยแบ่งนิสิตเป็นกลุ่มคณะที่มีความสามารถในระดับเก่ง ระดับปานกลาง และระดับ อ่อน โดยพิจารณาจากสมิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Foundation English) ของนิสิตระดับชั้นปีที่ 1 และในวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา (English for Academic Purposes) ของนิสิตระดับชั้นปีที่ 2 นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสุ่มมาเพียง 1 กลุ่ม ๆ ละ 25 คน จากแต่ละคณะที่ทำการศึกษา 9 คณะ รวมเป็นนิสิตทั้งสิ้น 225 คน จำแนก เป็นนิสิตชาย 68 คน และหญิง 157 คน

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเก่ง ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ปี 1 เศรษฐศาสตร์ ปี 1 และ นิเทศศาสตร์ ปี 2 รวม 75 คน

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มปานกลาง ได้แก่ คณะรัฐศาสตร์ ปี 2 นิติศาสตร์ ปี 2 และพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี ปี 2 รวม 75 คน

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอ่อน ได้แก่ คณะครุศาสตร์ ปี 1 สัตวแพทย์ ปี 1 และวิทยาศาสตร์ ปี 2 รวม 75 คน

นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 19 ปี เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 14 – 16 ปี เริ่ม เรียนภาษาอังกฤษในระดับอนุบาล-ประถมปีที่ 2 และเริ่มเรียนที่โรงเรียนเอกชน ดังมีรายละเอียด ในตารางที่ 1

ในการศึกษากลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนี้ผู้วิจัยไม่ได้มุ่งเน้นที่จะนำผลการวิจัยไปสรุปอ้างอิงกับ กลุ่มประชากรทั้งหมดเป็นสำคัญ แต่มุ่งที่จะเสนอผลการวิจัยให้อาจารย์ในสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในคณะและ รายวิชาที่รับผิดชอบ

ตารางที่ 1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง (รวม 225 คน)

1. เพศ

ชาย	68 คน	(30.2%)
หญิง	157 คน	(69.8%)

2. อายุ

18 ปี	58 คน	(25.8%)
19 ปี	98 คน	(43.6%)
20 ปี	69 คน	(30.7%)

3. จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว

8-10 ปี	65 คน	(28.9%)
11-13 ปี	70 คน	(31.1%)
14-16 ปี	86 คน	(38.2%)

4. เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับ

อนุบาล - ป.2	134 คน	(59.6%)
ป.3 - ป.4	33 คน	(14.7%)
ป.5 - ป.6	52 คน	(23.1%)

5. โรงเรียนที่เริ่มเรียนเป็นโรงเรียน

เอกชน	135 คน	(60%)
รัฐบาล	76 คน	(33.8%)

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามความคิดเห็น จำนวน 1 ชุด เป็นแบบประเมินค่า Likert Scale มี 5 ระดับ แบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 ถามข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับเพศ อายุ จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ ระดับที่เริ่มเรียน ณ โรงเรียนเอกชนหรือรัฐบาล ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แยกตามทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ตลอดจนความชอบหรือไม่ชอบในการเรียนภาษาอังกฤษ รวมเป็นคำถามทั้งสิ้น 8 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียน เพื่อถามเรื่องความเชื่อของผู้เรียนเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน ชนิดของคำถามที่ ผู้เรียนชอบหรือไม่ชอบ วิธีการสอนตลอดจนบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียน มีคำถามรวม 13 ข้อ ตอนที่ 3 เป็นความคิดเห็นหรือปัญหาของปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพื่อหาสาเหตุว่าทำไมผู้เรียนจึงไม่ชอบตอบคำถามครู

ผู้สอน คำถามในตอนนี้นำใช้ศึกษาปัจจัยของการไม่ตอบคำถามทั้งในแง่ความสามารถทางการใช้ภาษาและปัญหาทางจิตวิทยาของตัวผู้เรียนเอง ปัญหาที่ตัวผู้สอน ชนิดของคำถาม วิธีถาม และปัจจัยภายนอกด้านกายภาพ เช่นสภาพห้องเรียนและเวลาเรียน เป็นต้น มีคำถามทั้งสิ้น 47 ข้อ (ดูภาคผนวก)

แบบสอบถามชุดนี้ถือว่ามีความตรง (validity) เพราะได้รับการพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอนคือเริ่มต้นจากการสัมภาษณ์นิสิตในคณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสอน จำนวน 15 คน นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มารวมกับข้อมูลของนิสิตที่เขียนให้ผู้วิจัย จากนั้น ได้ร่างแบบสอบถามขึ้นจากข้อมูลที่ได้ และนำไปให้นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ชั้นปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสอนอยู่ จำนวน 1 กลุ่ม 25 คน เป็นผู้ลองประเมินดู เมื่อได้ปรับคำถามเรียบร้อยแล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ คืออาจารย์ของสถาบันภาษา จำนวน 2 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความตรงของแบบสอบถาม โดยหาค่าความสอดคล้องของเนื้อหาที่ถามแต่ละหมวด กับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย (item – congruence index)

ตัวอย่างข้อความที่ให้ประเมินในเรื่องความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

- ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอน – ผู้เรียนมีส่วนที่จะเสริมการเรียนรู้ภาษา
- การตั้งคำถามให้ผู้เรียนคิดและตอบบ่อยๆ จะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจ
- อาจารย์ควรให้รางวัลหรือคำชมเชยผู้เรียนที่ตอบคำถาม

ตัวอย่างข้อความที่ให้ประเมินในเรื่องปัญหาของปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และผู้เรียน

ก. ปัญหาด้านวิชาการของผู้เรียน

- คิดว่าตนเองมีความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ
- คิดว่าตนเองมีปัญหาด้านการออกเสียง
- คิดว่าตนเองขาดความรู้ที่จะตอบคำถามที่เกี่ยวข้อง

ข. ปัญหาเกี่ยวกับตัวอาจารย์

- อาจารย์พูดเร็วเกินไป หรือเสียงเบาเกินไป
- อาจารย์ใช้โครงสร้างภาษาและศัพท์สำนวนยากเกินไปในการถาม
- อาจารย์ไม่ให้เวลาคิดคำตอบเพียงพอ

ค. ปัญหาเกี่ยวกับตัวคำถาม

- คำถามของอาจารย์มักมีคำตอบถูก-ผิดอย่างเดียวไม่ค่อยเปิดกว้าง (open-ended)
- คำถามอาจารย์มีลักษณะเป็นการทดสอบมากกว่าการสอน ทำให้บรรยากาศตึงเครียด รู้สึกอึดอัดใจ
- คำถามของอาจารย์ไม่น่าสนใจ ไม่มีประโยชน์

ง. ปัญหาด้านอารมณ์ จิตใจของผู้เรียน

- กลัวอาจารย์จะตำหนิเมื่อตอบผิด และอายเพื่อนที่อาจหัวเราะเยาะ
- มีอาการประหม่าเมื่อต้องตอบคำถามอาจารย์
- อารมณ์ไม่ดี หรือมีความกังวลส่วนตัวก่อนเข้าชั้นเรียน

จ. ปัญหาด้านกายภาพหรือปัจจัยภายนอก

- สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม เช่น มีเสียงรบกวนดังเกินไป อากาศร้อนหรือหนาวเกินไป เครื่องเสียงไม่ทำงาน
- เวลาเรียนไม่เหมาะสม เช่น เข้าเกินไป หรือเย็นเกินไป

ฉ. ปัญหาด้านสังคม

- มีเพื่อนบางคนที่ชอบผูกขาดในการตอบ จึงคิดว่าตนเองไม่จำเป็นต้องตอบก็ได้
- ไม่ชอบเพื่อนที่ถูกกำหนดให้ทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มย่อยร่วมกัน

แบบสอบถามชุดนี้เมื่อนำไปหาค่าความเที่ยง (reliability) ได้ค่า Alpha Coefficient อยู่ที่ระดับ .915 ซึ่งถือว่าเป็นแบบสอบถามที่มีความเที่ยง

ในเรื่องของเกณฑ์การประเมินระดับความเห็นนั้น ได้แบ่งเกณฑ์เป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 = มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 = มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 = ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 = น้อย

ค่าเฉลี่ย 0.01 - 1.50 = น้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในส่วนการวิเคราะห์ความคิดเห็นในแบบสอบถาม เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วนแล้วผู้วิจัยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการคำนวณหาค่าสถิติพรรณนา (descriptive statistics) ซึ่งได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความถี่ ค่าสูงสุด - ต่ำสุด และร้อยละ หาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามโดยใช้ Cronbach Alpha ส่วนการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ใช้ One-Way ANOVA (Analysis of Variance) และ Multiple Comparison Test ของ Tukey B

ผลการวิเคราะห์และอภิปราย

ในที่นี้จะขอเสนอเฉพาะผลวิเคราะห์รวมโดยไม่แยกกลุ่มผลวิจัยเป็นกลุ่มเก่ง, ปานกลาง และอ่อน เนื่องจากความจำกัดของเนื้อที่ และเนื่องจากผลที่ได้ส่วนใหญ่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ยกเว้นใน 5 ประเด็น ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวต่อไปในรายละเอียด

ในการประเมินความสามารถของตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่คิดว่าในบรรดาทักษะทางภาษาทั้งสี่ ตนเองมีความสามารถในทักษะการอ่านดีที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างดี ($\bar{X} = 3.11$) ทักษะที่อ่อนที่สุดคือ ทักษะการพูด ($\bar{X} = 2.52$) ซึ่งก็ยังอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และผู้เรียนคิดว่าตนเองมีทักษะการฟัง ($\bar{X} = 2.71$) ดีกว่าทักษะการเขียน ($\bar{X} = 2.62$) ส่วนในเรื่องความชอบในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่ประเมินอยู่ในเกณฑ์ชอบปานกลาง - ชอบค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 3.32$)

ในเรื่องความคิดเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับการตั้งคำถามในชั้นเรียน ลำดับแรกที่ผู้เรียนเห็นด้วยมากที่สุด คือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และผู้เรียนมีส่วนร่วมที่จะเสริมการเรียนรู้ภาษา ($\bar{X} = 4.42$) นักเรียนชอบคำถามที่สนุกขบขันช่วยให้บรรยากาศผ่อนคลาย ($\bar{X} = 4.39$) ชอบคำถามที่ช่วยแนะแนวข้อสอบ ($\bar{X} = 4.30$) และทบทวนประเด็นสำคัญ ($\bar{X} = 4.16$) และการที่อาจารย์ตั้งคำถามสม่ำเสมอจะช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลดี ($\bar{X} = 3.78$) ตามลำดับ โดยประเมินอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างมาก ส่วนที่ผู้เรียนมีความเห็นด้วยน้อยที่สุดสองลำดับสุดท้ายคืออาจารย์ควรให้คะแนนพิเศษกับผู้เรียนที่ตอบคำถาม ($\bar{X} = 2.62$) และอาจารย์ควรเน้นการบรรยายมากกว่าการซักถาม ($\bar{X} = 2.81$) ลำดับถัดขึ้นมาได้แก่ผู้เรียนชอบคำถามที่แสดงความคิดเห็น และอภิปราย ($\bar{X} = 3.09$) อาจารย์ควรให้รางวัลหรือคำชมเชยผู้เรียนที่ตอบคำถาม ($\bar{X} = 3.14$) และผู้เรียนต้องการเป็นฝ่ายถามอาจารย์มากกว่าที่จะถูกถาม ($\bar{X} = 3.24$) ความคิดเห็นเหล่านี้อยู่ในระดับปานกลางทั้งสิ้น แสดงว่าผู้เรียนตระหนักดีว่าการถามและตอบคำถามเป็นสิ่งช่วยกระบวนการ

เรียนรู้ และไม่จำเป็นต้องใช้คะแนนพิเศษ รางวัล หรือคำชมเชยเป็นสิ่งจูงใจ แต่ในแง่ปฏิบัติผู้เรียนก็ไม่ชอบคำถามที่ต้องให้แสดงความคิดเห็นหรืออภิปรายมากนัก (ดูรายละเอียดในตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ความคิดเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับการตอบคำถามในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ (N=225)

ลำดับที่	หัวข้อ	ค่าเฉลี่ย (X)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
1.	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน-ผู้เรียน มีส่วนที่จะเสริมการเรียนรู้ภาษา	4.42	.71
2.	ผู้เรียนชอบคำถามที่สนุกขบขันช่วยให้บรรยากาศผ่อนคลาย	4.39	.80
3.	ผู้เรียนชอบคำถามที่ช่วยแนะแนวข้อสอบ	4.30	.79
4.	ผู้เรียนชอบคำถามที่ทบทวนประเด็นสำคัญ	4.16	.76
5.	การที่ผู้สอนตั้งคำถามอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลดี	3.78	.84
6.	การตั้งคำถามให้ผู้เรียนคิดและตอบบ่อย ๆ จะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจ	3.75	.80
7.	ผู้เรียนชอบคำถามที่นำเข้าสู่บทเรียนและประเด็นสำคัญ	3.71	.80
8.	ผู้เรียนชอบคำถามที่ตรวจสอบความเข้าใจ	3.64	.83
9.	ผู้เรียนต้องการเป็นฝ่ายถามผู้สอนมากกว่าที่จะถูกถาม	3.24	.91
10.	ผู้สอนควรให้รางวัลหรือคำชมเชยผู้เรียนที่ตอบคำถาม	3.14	1.06
11.	ผู้เรียนชอบคำถามที่แสดงความคิดเห็นและอภิปราย	3.09	.95
12.	ผู้สอนควรเน้นการบรรยายมากกว่าการซักถาม	2.81	.97
13.	ผู้สอนควรให้คะแนนพิเศษกับผู้เรียนที่ตอบคำถาม	2.62	1.11

ในตารางที่ 3 เราจะได้ทราบเหตุผลจากมุมมองของผู้เรียนว่าทำไมจึงไม่ตอบคำถามในชั้นเรียนสาเหตุที่เป็นปัญหาสูงสุดคือตั้งตัวไม่ทัน นึกศัพท์ไม่ออก และไม่ทราบว่าจะใช้โครงสร้างภาษาแบบใดจึงจะถูกต้องเหมาะสม ($\bar{X} = 4.15$) ซึ่งปัญหานี้สอดคล้องกับที่ผู้เรียนประเมิน

ความสามารถตนเองไว้ในตอนต้นว่า ทักษะที่คิดว่าที่อ่อนที่สุดคือ ทักษะการพูด และเป็นสิ่งที่อธิบายได้ว่าทำไมจึงไม่ต้องการตอบคำถามในห้องเรียน ปัญหาในลำดับรองลงมาเป็นปัญหาทางอารมณ์และจิตใจ คือมีอาการประหม่าเมื่อต้องตอบคำถามอาจารย์ ($\bar{X} = 3.60$) และคิดว่าตนเองขาดความรู้ในเนื้อหาที่จะตอบคำถามที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 3.56$) เหตุผลทั้งสามประการที่ผู้เรียนตอบมานี้ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์มากที่สุดสามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์น้อยที่สุดคือ คำถามของอาจารย์ผิดกาลเทศะ ($\bar{X} = 1.85$) คำถามของอาจารย์ทำให้ผู้เรียนบางคนสะเทือนใจ ($\bar{X} = 1.92$) และคำถามของอาจารย์สะท้อนอคติส่วนตัว ($\bar{X} = 1.96$) ซึ่งอาจตีความได้ว่าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่ออาจารย์ผู้สอนและ/หรือผู้สอนเองก็ระวังในเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว

ตารางที่ 3 สาเหตุที่ผู้เรียนไม่ตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ 10 ลำดับแรก (N=225)

ลำดับที่	หัวข้อ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
1.	ตั้งตัวไม่ทัน นึกศัพท์ไม่ออก และไม่ทราบว่าจะใช้โครงสร้างภาษาแบบใดจึงจะเหมาะสมถูกต้อง	4.15	.98
2.	มีอาการประหม่าเมื่อต้องตอบคำถามอาจารย์	3.60	1.08
3.	ผู้เรียนคิดว่าตนเองขาดความรู้ในเนื้อหาที่จะตอบคำถามที่เกี่ยวข้อง	3.56	.98
4.	มีความกังวลส่วนตัว เช่น ใกล้เคียง ทำ project หรือ การบ้านวิชาอื่นไม่ทัน	3.53	1.07
5.	เป็นวิธีการเรียนส่วนตัวที่ชอบฟังและคิดมากกว่าตอบคำถามหรือแสดงความเห็น	3.45	1.16
6.	ผู้เรียนคิดว่าตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ	3.25	1.08
7.	ผู้เรียนมีปัญหาด้านการออกเสียง	3.18	1.21
8.	ไม่ต้องการเป็นจุดสนใจและ/หรือกลัวเพื่อนว่าชอบอวดตัว	3.08	1.17
9.	กลัวเสียหน้าถ้าตอบผิด	3.06	1.16
10.	มีปัญหาสุขภาพ จึงขาดสมาธิในการเรียน	2.91	1.22

ความคิดเห็นของผู้เรียนส่วนใหญ่ในการตอบแบบสอบถามเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งสามกลุ่ม คือกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน ยกเว้นใน 5 หัวข้อ กล่าวคือ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ One-Way ANOVA แล้วได้นำข้อมูลมาทดสอบแบบ Post Hoc โดยใช้ Multiple Comparison Test ชื่อ Tukey B แล้วพบว่ามีความแตกต่างของความคิดเห็นระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และข้อมูลส่วนนี้สามารถอธิบายลักษณะของผู้เรียนกลุ่มอ่อนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

หัวข้อที่ 1 “ผู้เรียนชอบคำถามที่ช่วยแนะแนวข้อสอบหรือไม่” ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของผู้เรียนโดยทั่วไปคือ 4.30 คือเห็นด้วยอย่างมาก ความคิดเห็นของกลุ่มเก่ง ($\bar{X} = 4.18$) และปานกลาง ($\bar{X} = 4.23$) ใกล้เคียงกัน ที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญคือกลุ่มอ่อนซึ่งเห็นด้วยสูงมาก ($\bar{X} = 4.49$) ซึ่งแสดงว่ากลุ่มอ่อนมีความกังวลเรื่องการสอบมากกว่าอีกสองกลุ่มจึงต้องการให้อาจารย์ช่วยแนะแนวข้อสอบมากกว่า

หัวข้อที่ 2 “อาจารย์ชอบเรียกผู้เรียนเก่งๆ ตอบ จึงไม่อยากร่วมมือด้วย” ความคิดเห็นโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.42$) กลุ่มที่มีความเห็นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากอีกสองกลุ่ม คือ กลุ่มปานกลาง ซึ่งมีความเห็นอยู่ในระดับ $\bar{X} = 2.66$ ในขณะที่กลุ่มเก่งมีความเห็นอยู่ในระดับ $\bar{X} = 2.36$ และกลุ่มอ่อนมีความเห็นในระดับ $\bar{X} = 2.24$ ตามลำดับ แสดงว่าในขณะที่ผู้เรียนกลุ่มอ่อนที่เป็นห่วงกังวลเรื่องการสอบมากกลับมีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอนมากกว่ากลุ่มปานกลางหรือกลุ่มเก่งเสียอีก

หัวข้อที่ 3 “เวลาเรียนไม่เหมาะสม เช่น เข้าเกินไปหรือเย็นเกินไป” ความเห็นโดยรวมอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 2.86$) กลุ่มที่มีความเห็นแตกต่างจากอีกสองกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญ คือกลุ่มอ่อน ($\bar{X} = 2.41$) แสดงว่ากลุ่มอ่อนไม่คิดว่าปัจจัยภายนอก เช่น เวลาเรียนจะกระทบต่อประสิทธิภาพในการเรียนของพวกเขามากนัก แต่กลุ่มเก่ง ($\bar{X} = 3.26$) และกลุ่มปานกลาง ($\bar{X} = 2.89$) ให้ความสำคัญในเรื่องนี้มากกว่า

หัวข้อที่ 4 “ต้องการกระชับคำตอบให้เพื่อนฟังมากกว่า เพราะไม่มั่นใจหรือตอบแล้วอาจารย์มักไม่ได้ยิน” ความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) แต่กลุ่มที่มีความเห็นต่างจากอีกสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ คือ กลุ่มเก่ง ($\bar{X} = 3.18$) ในขณะที่กลุ่มอ่อน ($\bar{X} = 2.99$) และกลุ่มปานกลาง ($\bar{X} = 2.68$) กลับมีความมั่นใจในเรื่องนี้มากกว่า แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนกลุ่มเก่งเองก็อาจมีปัญหาของความเครียดระหว่างเรียนด้วยเช่นเดียวกับผู้เรียนกลุ่มอ่อน

หัวข้อที่ 5 “อาจารย์เลือกที่รักมักที่ชัง ต้องการฟังคำตอบจากผู้เรียนที่อาจารย์พอใจเท่านั้น” ความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นด้วยในเกณฑ์น้อย ($\bar{X} = 2.06$) กลุ่มที่มีความเห็นแตกต่างจากอีก 2 กลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญคือกลุ่มอ่อน ($\bar{X} = 1.79$) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าของกลุ่มเก่ง ($\bar{X} = 2.13$) และปานกลาง ($\bar{X} = 2.26$) แสดงว่ากลุ่มอ่อนมีเจตคติที่ดีต่ออาจารย์ผู้สอนมากกว่าอีกสองกลุ่ม

ผู้สอนหลายคนอาจเห็นว่าการสอนผู้เรียนอ่อนเป็นภาระ น่าเบื่อหน่ายแต่เมื่อศึกษาผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นแสดงว่าผู้เรียนที่เรียนอ่อนกลับมีเจตคติที่ดีต่ออาจารย์ผู้สอน แม้ว่าตนเองจะมีปัญหาทางด้านวิชาการและด้านอารมณ์มากอยู่แล้ว จึงสมควรจะได้รับการระดับประคองเอาใจใส่ดูแลจากครูผู้สอนให้มากเพราะปัญหาของความเครียดในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควรแม้จะเรียนมาเป็นเวลากว่าสิบปีก็ตาม

สำหรับแนวทางแก้ไขปัญหาที่ได้รับจากข้อเสนอแนะในคำถามปลายเปิดของแบบสอบถามที่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแสดงความคิดเห็นในหัวข้อ “ปัจจัยอะไรบ้างที่จะช่วยให้นิสิตตอบคำถามอาจารย์ในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น” ผู้ตอบมากเป็นลำดับหนึ่ง 45.78% เห็นว่าอาจารย์ควรมีท่าที่เป็นมิตร เอาใจใส่ไม่เข้มงวดและให้กำลังใจผู้เรียน ลำดับที่สอง 38.22% ตอบว่าบรรยากาศการเรียนการสอนต้องไม่เครียด ลำดับที่สามผู้ตอบจำนวน 24% ต้องการให้มีเพื่อนช่วยกันคิด ทำกิจกรรมกลุ่ม และตอบพร้อมกัน จะเห็นได้ว่าผู้เรียนให้ความสำคัญกับครูผู้สอนเป็นอย่างมากในฐานะผู้สร้างบรรยากาศและผู้เรียนชอบเรียนแบบช่วยกัน (collaborative learning) คล้ายกับข้อเสนอแนะในงานวิจัยของ Tsui (1985) นอกจากนี้ผู้ตอบจำนวน 17.78% คิดว่าจะตอบคำถามมากขึ้นถ้าตนเองมีความรู้หรือเข้าใจเนื้อหาเหล่านั้นๆ 16.45% ต้องการให้คำถามไม่ยากซับซ้อนเกินไป และ 14.67% เสนอแนะว่าคำถามต้องน่าสนใจหรือเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ตนกำลังสนใจอยู่ (ดูรายละเอียดที่ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ปัจจัยที่จะช่วยให้ผู้เรียนตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น (10 ลำดับแรก)

ลำดับ ที่	หัวข้อ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)
1.	อาจารย์ควรมีท่าที่เป็นมิตร เอาใจใส่ ไม่เข้มงวด และให้ กำลังใจผู้เรียน	103	45.78
2.	บรรยากาศในการเรียนการสอนต้องไม่เครียด	86	38.22
3.	ต้องการให้มีเพื่อนช่วยกันคิด ทำกิจกรรมกลุ่ม และตอบ พร้อมกัน	54	24
4.	ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ เข้าใจเนื้อหาที่เกี่ยวกับคำตอบ	40	17.78
5.	คำถามของอาจารย์ไม่ยาก ซับซ้อนเกินไป	37	16.44
6.	คำถามเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังสนใจ คำถามน่าสนใจ	33	14.67
7.	อาจารย์ให้แนวคำตอบและแนวความคิด	31	13.78
8.	ผู้เรียนฟังคำถามได้ทัน เข้าใจคำถาม คำถามเข้าใจง่าย	30	13.33
9.	มีเพื่อนสนิทเรียนด้วยกัน เพื่อนที่ระดับภาษาใกล้เคียงกัน อยู่ในกลุ่มเรียนเดียวกัน	25	11.11
10.	ผู้เรียนมีความกล้า ไม่อาย ไม่กลัวเสียหน้า มีความมั่นใจ ในตนเอง	25	11.11

จากข้อเสนอแนะลำดับที่หนึ่งและสอง ที่มีจำนวนนิสิตตอบมากที่สุดคือ 45.78% และ 38.22% ตามลำดับสะท้อนความสำคัญของครูผู้สอนในการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่ผ่อนคลาย ครูทั้งหลายควรระลึกไว้ว่าเมื่อผู้เรียนไม่ตอบคำถามที่ผู้สอนถามอาจไม่ใช่เพราะผู้เรียนไม่สนใจบทเรียน หรือไม่มีความรู้ ความสามารถ แต่อาจเป็นเรื่องของความเครียดของบรรยากาศในการเรียนการสอนมากกว่า ครูจึงต้องพยายามที่จะช่วยเหลือผู้เรียนให้มาก การให้ผู้เรียนยอมรับและพูดถึงปัญหาความเครียดของตนเองขณะเรียนไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้เรียนสื่อสารมากขึ้น แต่จะช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจยิ่งขึ้น (Horwitz และคณะ, 1986: 132) ข้อเสนอแนะลำดับที่สาม เป็นข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์มากเพราะการที่ครูสนับสนุนให้ผู้เรียนตรวจสอบคำตอบหรือปรึกษากับเพื่อนก่อนตอบให้ผู้เรียนทั้งห้องฟัง ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าตอบมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนมีความมั่นใจเพิ่มขึ้นเพราะได้กำลังใจสนับสนุนจากกลุ่ม (Tsui, 1985) และ

แม้ว่าคำตอบนั้นจะผิด ก็ไม่รู้สึกละอายใจเพราะคำตอบดังกล่าวเป็นความเห็นของคนทั้งกลุ่ม ไม่ใช่ตนเพียงคนเดียว จะเห็นได้ว่ากำลังใจและความช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่มมีความสำคัญพอๆ กับกำลังใจและความช่วยเหลือจากครูผู้สอน

ผลจากงานวิจัยเรื่องนี้ในส่วนของปัญหาเชิงจิตวิทยามีความคล้ายคลึงกับผลของงานวิจัยของ Horwitz และคณะ (1986: 127) ที่กล่าวถึงความกลัวของผู้เรียนในการสื่อสาร ความกังวลในการสอบ และความกลัวในการถูกประเมินในแง่ลบ นิสิตจุฬาลงกรณ์ที่ทำการศึกษานี้ได้ประเมินว่าปัญหาที่ทำให้ไม่ต้องการตอบคำถามในชั้นเรียนที่สำคัญที่สุดคือ "ตั้งตัวไม่ทัน นึกศัพท์ไม่ออก และไม่รู้ว่าจะใช้โครงสร้างภาษาแบบใดจึงจะถูกต้องเหมาะสม" ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนคิดว่าตนเองมีวงศัพท์จำกัด ความรู้ทางไวยากรณ์ยังบกพร่อง และสถานการณ์ที่เรียกกร้องให้เกิดการสื่อสารเป็นเรื่องน่ากลัวและสร้างความเครียด เพราะผู้เรียนต้องมีความรู้หลายอย่างพร้อมกัน ทั้งด้านวงศัพท์ ไวยากรณ์และความรู้เรื่องการสื่อสารอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ (pragmatics) ผู้เรียนจะรู้สึกว่าได้รับการทดสอบในที่สาธารณะพร้อมกันทั้งทางด้านความคล่องของการใช้ภาษา (fluency) คือต้องตอบให้ได้ทันทีทันควัน และยังต้องมีความถูกต้อง (accuracy) ด้วย นอกเหนือไปจากองค์ความรู้ในเนื้อหาวิชา ผู้เรียนที่รู้สึกว่าคุณเองไม่พร้อมจะเครียดกังวลมาก ประกอบกับผู้เรียนโดยทั่วไปก็ได้ประเมินความสามารถของตนเองไว้ว่าการพูดเป็นทักษะที่นำจะต้องปรับปรุงมากที่สุดกว่าบรรดาทักษะอื่นๆ ผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจึงเสนอแนะการแก้ปัญหาในแง่ที่ว่าต้องการเรียนกับเพื่อนสนิทหรือเพื่อนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับใกล้เคียงกันมีการอภิปราย ระดมสมองเป็นกลุ่มและตอบคำถามพร้อมกัน ซึ่งเป็นกลไกปกป้องตนเอง มิให้ต้องถูกประเมินในแง่ลบตามลำพังหากคำตอบของตนไม่ถูกต้อง และในแง่ตัวผู้สอนเอง ผู้สอนควรพิจารณาว่าเมื่อภาษาเป็นอุปสรรคของปฏิสัมพันธ์ เวลาจะตรวจสอบเนื้อหาสำคัญๆ ของบทเรียน อาจต้องมีการอนุญาตให้ใช้ภาษาไทยได้บ้าง

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์อีกประเด็นหนึ่งก็คือ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชอบคำถามที่ช่วยแนะแนวข้อสอบและทบทวนประเด็นสำคัญ ข้อความนี้สะท้อนให้เห็นว่านิสิตให้ความสำคัญกับการสอบมากจนเป็นความกังวล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งรับผิดชอบสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับคณะต่างๆ ยังเน้นการสอบในห้องสอบอยู่มาก แม้ทุกรายวิชาจะมีคะแนนเก็บในรูปของกิจกรรมที่ทำในห้องหรือทำเป็นการบ้าน แต่ก็จะมีน้ำหนักคะแนนไม่มากนักคือประมาณ 20-30 % แต่ผู้เรียนต้องสอบกลางภาคและปลายภาครวมแล้วประมาณ 70-80% ทำให้ผู้เรียนอาจเกิดความกังวลในเรื่องคะแนนสอบและเกรดที่จะได้รับมากกว่าการได้รับความรู้หรือความเพลิดเพลินจากบทเรียนหรือกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียน

ผลจากการวิจัยอีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจก็คือลักษณะของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปัจจุบัน จากการประเมินเจตคติสะท้อนให้เห็นว่านิสิตส่วนใหญ่คิดว่าความรู้ด้านศัพท์ไวยากรณ์ และเนื้อหาที่เรียนของตนยังดีไม่มากพอที่จะตอบคำถามของผู้สอน ในลักษณะนี้อาจมองได้ว่านิสิตมีปัญหาจริงหรือเป็นความถ่อมตนก็ได้ จึงทำให้เกิดความรู้สึกต้องการพึ่งพาผู้อื่น เช่น กลุ่มเพื่อน หรืออาจารย์ผู้สอน และอาจขาดความเป็นตัวของตัวเอง จุดนี้เป็นหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนที่จะช่วยชี้แนะแนวทางและฝึกหัดให้นิสิตพยายามมีทัศนคติเชิงบวกต่อตนเอง พึ่งตนเองให้ได้และช่วยผู้เรียนคนอื่นได้ด้วยการร่วมทำกิจกรรมมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน พยายามค่อยๆ สร้างความมั่นใจในตนเอง และมีความนับถือตนเอง (self-esteem) เพิ่มขึ้นเพื่อจะได้ลดความกังวลและความเครียดในการเรียนดังที่กล่าวมา

สรุปและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องนี้ทำขึ้นเพื่อ 1) ศึกษาเจตคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรีในเรื่องการตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ 2) ศึกษาสาเหตุที่ผู้เรียนไม่ชอบตอบคำถามในชั้นเรียน และ 3) ศึกษาปัจจัยที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบคำถามในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหา และผู้สอนจะได้พัฒนาวิธีการถามคำถามและตัวคำถาม กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 9 คณะ 9 กลุ่ม รวม 225 คน เป็นชาย 68 คน และเป็นหญิง 157 คน เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นจำนวน 1 ชุด มีคำถามรวม 68 ข้อ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนิสิตประเมินตนเองว่ามีทักษะการอ่านที่ดีที่สุด ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง - ดี ทักษะที่อ่อนที่สุดคือทักษะการพูด และมีความชอบการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ในเรื่องความคิดเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับการตั้งคำถามในชั้นเรียนนั้น สี่ลำดับแรกที่ผู้เรียนเห็นด้วยมากที่สุดคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและผู้เรียนมีส่วนร่วมที่จะเสริมการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนชอบคำถามที่สนุกขบขันช่วยให้บรรยากาศผ่อนคลาย และชอบคำถามที่แนะแนวข้อสอบและทบทวนประเด็นสำคัญ จากมุมมองของผู้เรียนนั้น ผู้เรียนไม่ตอบคำถามในชั้นเรียนเพราะตั้งตัวไม่ทัน นึกศัพท์ไม่ออก และไม่รู้ว่าจะใช้โครงสร้างภาษาแบบใด จึงจะเหมาะสมถูกต้อง ทั้งนี้อาจการประหม่าเมื่อต้องตอบคำถามครูผู้สอน สำหรับแนวทางแก้ไขปัญหที่ผู้เรียนเสนอแนะคืออาจารย์ควรมีท่าที่เป็นมิตร เอาใจใส่ไม่เข้มงวดและให้กำลังใจผู้เรียน และบรรยากาศการเรียนการสอนต้องไม่เครียดและต้องการให้มีเพื่อนช่วยกันคิด ทำกิจกรรมกลุ่มและตอบพร้อมกัน

จะเห็นได้ว่าโดยทั่วไปนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตระหนักดีว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนและผู้เรียนมีส่วนที่จะเสริมการเรียนรู้ภาษา นิสิตมีเจตคติในเชิงบวกว่าการเรียนด้วยวิธีถามและตอบคำถามจะช่วยกระบวนการเรียนรู้มากกว่าการฟังคำบรรยายเพียงอย่างเดียว ดังที่ Swain (1985) ได้กล่าวไว้ว่าเมื่อผู้เรียนตอบคำถามของผู้สอนหรือของเพื่อนร่วมชั้นเรียนและแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนกำลังเข้าสู่กระบวนการทำความเข้าใจกับข้อมูลป้อนเข้า (comprehensible input) เพื่อสร้างผลผลิตเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจตนเอง (comprehensible output) ออกมา ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน และให้ความสำคัญกับความช่วยเหลือของครูเป็นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า แม้ผู้เรียนจะไม่คิดว่าครูต้องให้คะแนนพิเศษเป็นสิ่งจูงใจในการตอบคำถาม แต่ก็ได้แสดงความคิดเห็นที่สะท้อนความกลัว ความกังวลในเรื่องการสอบ ความเครียดในการเรียน การขาดความมั่นใจหรือความภาคภูมิใจในตนเองออกมา ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรใช้ความสังเกตและความพยายามในการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เสริมสร้างขวัญและกำลังใจให้ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความมั่นใจในตนเองและทัศนคติที่ดี ครูต้องระวังในการใช้คำถามในห้องเรียนโดยไม่มีถือเป็นเรื่องเล็กน้อยว่าจะถามอย่างไรก็ได้ ต้องคำนึงถึงปัญหาทางด้านวิชาการ อารมณ์ สังคม จิตใจของผู้เรียนตลอดจนปัญหาในแง่จริยธรรม และสุดท้ายต้องระลึกว่าครูไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ถามคำถามแต่ฝ่ายเดียว อาจสลับบทบาทกันคือเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมและความมั่นใจมากขึ้น (Allwright กับ Bailey, 1991:14) อาจให้ผู้เรียนเป็นผู้ถามคำถามให้ครูผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้นตอบและอภิปรายร่วมกันก็ได้ และจากผลการวิจัยที่ชี้แนวโน้มให้เห็นว่าความสามารถทางภาษามีผลต่อเจตคติในการชอบหรือไม่ชอบตอบคำถามในชั้นเรียน ครูผู้สอนจึงควรช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษามากขึ้น ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน โดยให้ฝึกศึกษาด้วยตนเองในชีวิตประจำวัน เช่น ศึกษาเพิ่มเติมในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง อ่านข่าว ฟังข่าวภาษาอังกฤษ ชมภาพยนตร์ โทรทัศน์รายการภาษาอังกฤษ รวมทั้งใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ มามีส่วนช่วย เช่น ศึกษาจากอินเทอร์เน็ต และเล่นเกมส์ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาในคอมพิวเตอร์ เป็นต้น โดยหวังว่าเมื่อผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้น ความมั่นใจและความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนในชั้นเรียนก็จะเพิ่มขึ้นไปด้วย

งานวิจัยที่จะอาจทำต่อไปในอนาคตก็คือการเข้าไปสังเกตการเรียนการสอนในชั้นเรียน สัมภาษณ์ผู้เรียนและครูผู้สอน และให้ผู้เรียนและครูผู้สอนเขียนบันทึกส่วนตัว (diary) บรรยายถึงความรู้สึก อารมณ์ และความเครียดในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ร่วมกับงานวิจัยเชิงปริมาณฉบับนี้เพื่อให้ได้ภาพที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยอาจแยกศึกษากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและชายออกจากกัน เพื่อดูว่าเพศมีผลกระทบต่อเจตคติในการตอบคำถามหรือการมีปฏิสัมพันธ์ใน

ชั้นเรียนหรือไม่ นอกจากนี้ยังสามารถทำวิจัยต่อเนื่องได้ทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณ เช่น ครูผู้สอนควรจะตอบสนองต่อคำตอบของผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษอย่างไรจึงจะมีประสิทธิภาพเป็นต้น

ข้อมูลผู้เขียน

อัญทิการ์ โรงสะอาด สำเร็จการศึกษา อ.บ. (เกียรตินิยม) และ อ.ม. จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับวุฒิปริญญาการสอนในหลักสูตรต่างๆ จากมหาวิทยาลัย Lancaster มหาวิทยาลัย Brighton และมหาวิทยาลัย Stirling ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาสอนภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีการสอนการสอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 มีความสนใจพิเศษทางด้าน action research การทดสอบและการสอนการเขียน

หนังสืออ้างอิง

- Allwright, D., and K. M. Bailey. (1991). *Focus on the Language Classroom: An Introduction to Classroom Research for Language Teachers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Bailey, K.M. (1983). Competitiveness and anxiety in second language learning: Looking at and through diary studies. In H. Seliger and M. H. Long (eds.), *Classroom – Oriented Research in Second Language Acquisition*. Rowley, MA: Newbury House.
- Beebe, L. (1983). Risk-taking and the language learner. In H. Seliger and M. H. Long (eds.), *Classroom – Oriented Research in Second Language Acquisition*. Rowley, MA: Newbury House.
- Chaudron, C. (1988). *Second Language Classrooms: Research on Teaching and Learning*. New York: Cambridge University Press.
- Crookall, D., and R. Oxford. (1991). Dealing with anxiety: Some practical activities for language learners and teacher trainees. In E. Horwitz and D. Young (eds.), *Language Anxiety – From Theory and Research to Classroom Implications*. New York: Prentice Hall.
- Heyde-Parsons, A. (1983). Self-esteem and the acquisition of French. In K.M. Bailey, M.H. Long, and S. Peck (eds.), *Studies in Second Language Acquisition: Series on Issues in Second Language Research*. Rowley, MA: Newbury House.
- Horwitz, E., M. Horwitz, and J. Cope. (1986). Foreign language classroom anxiety. *Modern language Journal*, 70, 125-132.
- Kleinmann, H. (1977). Avoidance behaviour in adult second language acquisition. *Language Learning*, 27, 93-107.

- Liu, Xue-Huei. (1989). A survey and analysis of English language learning anxiety in secondary school students in the People's Republic of China. MS dissertation, East China Normal University, People's Republic of China.
- Lucas, J. (1984). Communication apprehension in the ESL classroom: Getting our students to talk. *Foreign Language Annals*, 17, 593-598.
- McCoy, L. 1997. Means to overcome the anxieties of second language learners. *Foreign Language Annals*, 12, 185-89.
- Sato, C. (1982). Ethnic styles in classroom discourse. In M. Hines and W. Rutherford (eds.), *On TESOL'83*. Washington, DC: TESOL.
- Scovel, T. (1978). The effect of affect on foreign language learning: A review of the anxiety research. *Language Learning*, 28, 129-142.
- Swain, M. (1985). Communicative competence: Some roles of comprehensible input and comprehensible output in its development. In S. Gass and E. Varonis (eds.), *Input in Second Language Acquisition*. Rowley, MA: Newbury House.
- Tsui, A.B. M. (1985). Analyzing input and interaction in second language classrooms. *RELC Journal*, 16, 8-32.
- White, J., and P. Lightbown. (1984). Asking and answering in ESL classes. *The Canadian Modern Language Review*, 40, 228-244.
- Wong, C. (1984). *Socio-cultural factors: Counteract the instructional efforts of teaching through English in Hong kong*. Unpublished manuscript, English Department, University of Washington.
- Wu, Kam-Yin. (1991). *Classroom interaction and teacher questions revisited*. Unpublished manuscript, Department of Curriculum Studies, University of Hong Kong

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

ความเห็นเรื่องปัญหาของปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์-ผู้เรียน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

1. เพศ ชาย
 หญิง
2. อายุ.....ปี
3. คณะที่เรียน.....ปีที่.....
4. วิชาเอก.....
5. เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว.....ปี
6. เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับใด.....ที่โรงเรียนเอกชนหรือรัฐบาล.....
7. ระดับความรู้ภาษาอังกฤษโดยทั่วไปอยู่ในระดับใด (ขีด ✓ ข้อที่เลือก)
 - ◆ ทักษะการฟัง ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน อ่อนมาก
 - ◆ ทักษะการพูด ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน อ่อนมาก
 - ◆ ทักษะการอ่าน ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน อ่อนมาก
 - ◆ ทักษะการเขียน ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน อ่อนมาก
8. ท่านชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด (ขีด ✓ ข้อที่เลือก)
 - ชอบมากที่สุด ชอบมาก ชอบปานกลาง ไม่ค่อยชอบ เกลียด

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ท่านเห็นด้วยกับข้อความเหล่านี้มากน้อยเพียงใด จงวงกลมตัวเลขที่ท่านเห็นด้วย

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์-ผู้เรียนมีส่วนที่จะเสริมการเรียนรู้ภาษา	5	4	3	2	1
2. การตั้งคำถามให้ผู้เรียนคิดและตอบบ่อยๆ จะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจ	5	4	3	2	1
3. การที่อาจารย์ตั้งคำถามอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลดี	5	4	3	2	1
4. อาจารย์ควรเน้นการบรรยายมากกว่าการซักถาม	5	4	3	2	1
5. ผู้เรียนชอบคำถามที่แสดงความคิดเห็นและอภิปราย	5	4	3	2	1
6. ผู้เรียนชอบคำถามที่ตรวจสอบความเข้าใจ	5	4	3	2	1
7. ผู้เรียนชอบคำถามที่นำเข้าสู่บทเรียนและประเด็นสำคัญ	5	4	3	2	1
8. ผู้เรียนชอบคำถามที่ทบทวนประเด็นสำคัญ	5	4	3	2	1
9. ผู้เรียนชอบคำถามสนุกขบขันที่ช่วยให้บรรยากาศผ่อนคลาย	5	4	3	2	1
10. ผู้เรียนชอบคำถามที่ช่วยแนะแนวข้อสอบ	5	4	3	2	1
11. ผู้เรียนต้องการเป็นฝ่ายถามอาจารย์มากกว่าที่จะถูกถาม	5	4	3	2	1
12. อาจารย์ควรให้คะแนนพิเศษกับผู้เรียนที่ตอบคำถาม	5	4	3	2	1
13. อาจารย์ควรให้รางวัลหรือคำชมเชยผู้เรียนที่ตอบคำถาม	5	4	3	2	1

ตอนที่ 3 ความเห็นเรื่องปัญหาของปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักเรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ: จากประสบการณ์ทำไมท่านจึงไม่ตอบคำถามของอาจารย์ จงวงกลมตัวเลขที่ท่านเห็นด้วย

	5 =	เห็นด้วยอย่างยิ่ง					
	1 =	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง					
1.	คิดว่าตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ	5	4	3	2	1	
2.	ขาดความรู้ในเนื้อหาที่จะตอบคำถามที่เกี่ยวข้อง	5	4	3	2	1	
3.	กลัวอาจารย์จะดุเมื่อตอบผิด และอายเพื่อนที่อาจหัวเราะเยาะ	5	4	3	2	1	
4.	อาจารย์ถามคำถามไม่ชัดเจน สับสนทำให้งง	5	4	3	2	1	
5.	อาจารย์ใช้โครงสร้างภาษาและศัพท์สำนวนยากเกินไปในการถาม	5	4	3	2	1	
6.	อาจารย์ไม่ให้เวลาคิดคำตอบเพียงพอ	5	4	3	2	1	
7.	อาจารย์ไม่กำหนดบริบทของคำถามให้ชัดเจนพอ	5	4	3	2	1	
8.	อาจารย์ชอบถามเองและตอบเอง ผู้เรียนจึงไม่จำเป็นต้องตอบคำถามก็ได้	5	4	3	2	1	
9.	อาจารย์ชอบเรียกผู้เรียนเก่งๆ ตอบ จึงไม่อยากร่วมมือด้วย	5	4	3	2	1	
10.	อาจารย์ชอบถามเฉพาะผู้เรียนแถวหน้า ตรงกลาง ส่วนผู้เรียนที่นั่งข้างๆ หรือข้างหลังรู้สึกถูกทอดทิ้ง	5	4	3	2	1	
11.	คำถามของอาจารย์ไม่ท้าทาย เป็นสิ่งที่รู้ๆ กันอยู่แล้ว	5	4	3	2	1	
12.	ทำที่ในการถามคำถามของอาจารย์ไม่ให้บริการของความเป็นมิตร เหมือนลงมือผู้เรียน	5	4	3	2	1	
13.	ต้องการให้อาจารย์ให้ข้อมูลตรงๆ มากกว่าจะสมัครใจตอบคำถาม เพราะเสียเวลา	5	4	3	2	1	
14.	ชอบที่จะให้อาจารย์เรียกชื่อให้ตอบมากกว่าจะสมัครใจตอบคำถามที่ถามขึ้นลอยๆ	5	4	3	2	1	
15.	ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการถามของอาจารย์	5	4	3	2	1	
16.	รู้ว่าอาจารย์ถามคำถามบางอย่างเพื่อนำเข้าสู่บทเรียนแต่ไม่ต้องการคำตอบจริงๆ	5	4	3	2	1	
17.	มีเพื่อนบางคนที่ชอบผูกขาดในการตอบ ดังนั้นจึงคิดว่าตนเองไม่จำเป็นต้องตอบก็ได้	5	4	3	2	1	
18.	เป็นวิธีการเรียนส่วนตัวที่ชอบฟังและคิดมากกว่า จะตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็น	5	4	3	2	1	
19.	มีอาการประหม่าเมื่อต้องตอบคำถามอาจารย์	5	4	3	2	1	
20.	คำถามของอาจารย์มักมีคำตอบถูก-ผิด เป็นอย่างเดียวไม่ค่อยเปิดกว้าง	5	4	3	2	1	
21.	อาจารย์เป็นเผด็จการไม่ใจกว้างรับคำตอบที่แตกต่างจากที่อาจารย์ต้องการ	5	4	3	2	1	
22.	ไม่ชอบเทคนิคการถามและตอบคำถามในการเรียนการสอน	5	4	3	2	1	
23.	อาจารย์ควรเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนข้างเดียว เพราะมีความรู้และประสบการณ์มากกว่า	5	4	3	2	1	
24.	คำถามของอาจารย์มีลักษณะเป็นการทดสอบมากกว่าการสอน ทำให้บรรยากาศตึงเครียด รู้สึกอึดอัดใจ	5	4	3	2	1	

25.	อารมณ์ไม่ดี เพราะมีปัญหาส่วนตัวก่อนเข้าชั้นเรียน เช่นทะเลาะกับเพื่อน มีปัญหาการเงิน ของหาย ฯลฯ	5	4	3	2	1
26.	สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม เช่น หนาวเกินไป อากาศร้อนหรือ หนาวเกินไป เครื่องเสียงไม่ทำงาน เป็นต้น	5	4	3	2	1
27.	มีปัญหาสุขภาพจึงขาดสมาธิในการเรียน	5	4	3	2	1
28.	มีความกังวลส่วนตัว เช่นใกล้สอบ project หรือการบ้านวิชาอื่น ทำไม่ทัน เป็นต้น	5	4	3	2	1
29.	อาจารย์พูดเร็วเกินไป หรือเสียงเบาเกินไป	5	4	3	2	1
30.	อาจารย์ไม่ถามคำถามซ้ำที่ประโยคคำถามยาวและซับซ้อน	5	4	3	2	1
31.	ตั้งตัวไม่ทัน นึกศัพท์ไม่ออก และไม่รู้ว่าจะใช้โครงสร้างภาษาแบบใด จึงจะเหมาะสมถูกต้อง	5	4	3	2	1
32.	คำถามของอาจารย์ผิดกาลเทศะหรือผิดจริยธรรม	5	4	3	2	1
33.	คำถามอาจารย์สะท้อนอคติส่วนตัว	5	4	3	2	1
34.	คำถามของอาจารย์ทำให้ผู้เรียนบางคนรู้สึกสะเทือนใจ เพราะภูมิหลัง บางอย่างที่อาจารย์ไม่ทราบ	5	4	3	2	1
35.	เวลาเรียนไม่เหมาะสม เช่นเช้าเกินไป หรือเย็นมากเกินไป	5	4	3	2	1
36.	คำถามของอาจารย์ออกนอกเรื่องไม่เกี่ยวกับบทเรียน	5	4	3	2	1
37.	คำถามของอาจารย์ไม่น่าสนใจ ไม่มีประโยชน์	5	4	3	2	1
38.	ต้องการกระชับคำตอบให้เพื่อนฟังมากกว่าเพราะไม่มั่นใจ หรือตอบแล้วอาจารย์มักไม่ได้ยิน	5	4	3	2	1
39.	อาจารย์มีท่าทีเคร่งเครียดเอาจริงเอาจังในการสอน เพื่อให้ครบ ตามที่กำหนดในแผนการสอนเกินไป	5	4	3	2	1
40.	ไม่ต้องการเป็นจุดสนใจและ/หรือกลัวเพื่อนว่าชอบอวดตัว	5	4	3	2	1
41.	ผู้เรียนมีปัญหาด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ	5	4	3	2	1
42.	กลัวเสียหน้าถ้าตอบคำถามผิด	5	4	3	2	1
43.	อาจารย์ไม่ช่วยแนะคำตอบให้เป็นแนวทาง	5	4	3	2	1
44.	อาจารย์ไม่ให้คำชมเชยหรือกำลังใจเมื่อผู้เรียนตอบคำถาม	5	4	3	2	1
45.	อาจารย์เลือกที่รักมักที่ชัง ต้องการฟังคำตอบจากผู้เรียนที่อาจารย์พอใจเท่านั้น	5	4	3	2	1
46.	ไม่ชอบอาจารย์และ/หรือวิชาที่เรียน	5	4	3	2	1
47.	ไม่ชอบเพื่อนที่ถูกกำหนดให้ทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มย่อยร่วมกัน	5	4	3	2	1

**ตอนที่ 4 ปัจจัยอะไรบ้างที่จะช่วยให้ท่านตอบคำถามอาจารย์ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น
(โปรดระบุอย่างน้อย 5 ข้อ)**

1.
2.
3.
4.
5.

ขอขอบคุณในความร่วมมือ